

На Сливенъ презъ срѣдата минали,
И никой не ги угадялъ.

По-нататкъ се разправяло, какъ минали тѣ презъ самия градъ посредъ „бѣлъ день“ и кой подиръ кого е вървялъ. Отъ войводитѣ, които били съ него, посочва се *Сяро Барутчията*. Както ще се види по-долу, тоя *Сяро* е сжщо Сливенецъ, съ прѣкоръ *Барутчий*, защото е правель баруть за Сливенското възстание презъ 1821 г., когато е билъ хванатъ и обѣсенъ.

Когато Инджето се съединилъ съ Кърджалиитѣ той е разполагалъ вече съ 500 конника, все българи и най-добре въоръжени.¹⁾ Това е било около 1790 г. Отъ тукъ нататкъ до началото на XIX-я векъ името му е свързано съ редъ кърджалийски походи и разбойничества. Между кърджалийскитѣ му другари, повечето отъ тѣхъ потурчени българи, най-виденъ е *Кара Феизъ* отъ Брезникъ.²⁾

Въ конницата на Инджето е имало много Сливенци и българи отъ Сливенскитѣ села. Вѣроятно въ нея ще е билъ и Сливенеца *Конда*, за когото ще се говори по-долу. Главния му байрактаръ е билъ *Кара Колю*, родомъ отъ с Омарчево (Новозагорско), а споредъ думитѣ на *Дядо Нойко* отъ Сливенъ; втория му байрактаръ билъ сжщо отъ Сливенъ, отъ квартала Ново-Село.³⁾

Заедно съ Кърджалийскитѣ водители Инджето е боравилъ не само въ юго-източна България, но и въ цѣла южна дора въ Софийско. Пѣсни за него се пѣятъ по всички краища на България.⁴⁾ Подвизитѣ на *Кара Феизъ* сж били чисто разбойнически, тогасъ когато въ тия на Инджето не е липсвало съзнанието на поробенъ българинъ. Това, обаче, се отнася, както ще се види, за епохата следъ 1800 г., когато Инджето отъ Кърджалийски водитель става такъвъ на българскитѣ войводи по югоизточна България и участвува въ плана за подигането на населението по тоя край срещу Султана. До тогасъ името му е свързано съ нападането на Котелъ и изгарянето на Жеравна. Както загатнахме и по-рано, *Раково* е разсипано доволно въ по-прѣдни години, и вѣро-

¹⁾ Ср. пакъ Раковски, Иречекъ и Каницъ въ процитиранитѣ имъ трудове.

²⁾ Той е върлувалъ и въ одринско. Жителитѣ на с. Кючюкъ (Малкъ) Боялъкъ се моляли въ 1801 г. Шкипера на единъ руски парадъ Мускули при Созополъ да ги спаси отъ „Кара Феджи“ и ги пресели въ Русия. Ср. Скалковскій, стр. б.

³⁾ Тоя байрактаръ е билъ уловенъ въ Стралджа и обесенъ въ Сливенъ кждѣ 1810 г. Брата на Кара Колю е живялъ въ Омарчево до 1854 г., като „държаливъ старецъ“. Вж. Раковски, op. cit., 193.

⁴⁾ Ср. Сборника на В. Чолаковъ I, 297. Почти въ всѣки томъ на Министерския сборникъ се срещатъ такива.